KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATTAJA

URHO KIERIMO
Vastaava päätoimittaja
Turku, puh 11 490

RURIK PITKÄNEN
Toimitussihteeri
Liisankatu 27, E 10 - Puh. 38 154

N:o 2—3
Helmi—maaliskuu

Postisiirtotili N:o 6825
Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 30 markkaa vuodelta

49. vuosikerta 1944

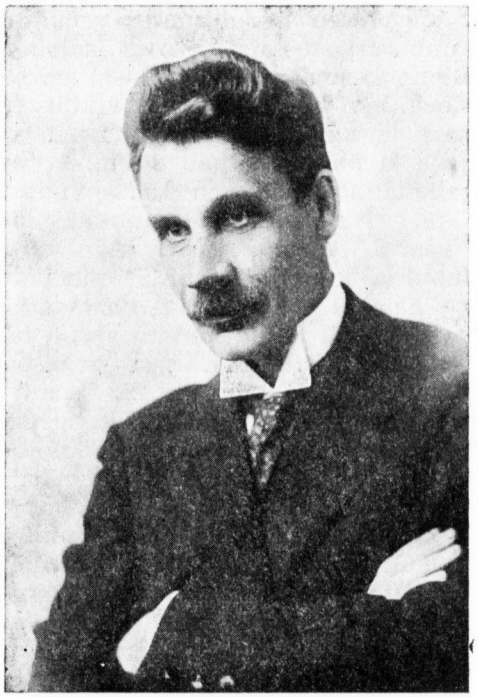

Samuli Paulaharju

Helmikuun 6 p:nä kuoli Oulussa entinen kuuromykkäin opettaja, professori Samuli Paulaharju.

Samuli Paulaharju oli syntynyt Kurikassa huhtikuun 14 p:nä 1875. Hänen suvussaan oli ollut tämän kuuluisan käsityöläispitäjän parhaita mestareita. Isä oli torppari, maalari, puuseppä ja kärryseppä, pitäjässä hyvin tunnettu »Harjun Jaakkoo». Häneltä periytyi pojalle vanhojen käsityöläismestarien herkeämätön valppaus, kekseliäisyys, huomiokyky, erehtymätön silmä ja uutteruus. Samuli Paulaharjun koko elämäntyö kasvoi elimellisesti tästä lapsuuden ympäristöstä, siihen painoi leimansa sama hartaus, kätevyys ja hellittämätön ahkeruus. Nämä ominaisuudet korkeimmilleen kehitettyinä veivät hänet uusille oudoille aloille.

Samuli Paulaharju valmistui kansakoulunopettajaksi ja suoritti kuuromykkäinkoulun opettajan sekä puuseppämestarin tutkinnot. Hän toimi aluksi kansakoulun opettajana sekä kolmenkymmenen vuoden aikana Oulun kuuromykkäinkoulun opettajana. Samuli Paulaharju oli opettajana hyvin tunnollinen ja seurasi entisten oppilaittensa elämää vielä heidän koulusta päästyäänkin.

Samuli Paulaharju, jota sanottiin »Suomen toiseksi Lönnrotiksi», suoritti kuitenkin suurimman elämäntyönsä kirjailijana ja vanhan kansantaiteen, tietouden ja tapojen kuvaajana. Hän teki joka kesälomansa aikana

VAKAVIA MIETTEITÄ

On hyvä saada joskus ajatella vakaviakin asioita tänä vakavana aikana. Eikä mikään ole tärkeämpää kuin hengellisen elämämme hoitaminen ja kasvattaminen yhä jalompaa päämäärää kohden. Monet ihmiset huolehtivat paljon ruumiistaan, mutta unohtavat kokonaan sielunsa hoidon, vaikka sielumme tarvitsee hoitoa ja ravintoa joka päivä yhtä hyvin kun ruumiskin ja vielä suuremmalla syyllä, koska se on kuolematon ja elää ikuisesti, mutta ruumis vaan elää ajallisesti, kunnes se lasketaan hautaan ja maatuu maaksi jälleen. — Kun ajattelee kuuromykkien hengellistä elämää, huomaa miten horjuvaa ja heikkoa se on, vaikka eivät he ehkä sitä tahdo itse ottaa huomioon. Se on heikkoa ja puutteellista siksi, että emme ahkerammin harjoita. rukousta, emmekä ravitse sieluamme Jumalan sanalla, vaan annamme vaipua sielumme hengelliseen kuolemaan ja itse elämme suruttomasti emmekä piittaa näkymättömistä asioista, vaan näistä näkyväisistä. Mutta muista: On vaarallista tällainen suruttomuus, jolloin ihminen on hengellisesti kuollut, eikä tunne mitään erikoista synnintuntoa, vaan elää suruttomuuden rauhaa päivästä toiseen. Hän voi kyllä joskus tuntea omantunnon soimauksia povessaan, mutta koettaa tukahduttaa ne äänet maailman saastaiseen meluun. Voi sitä ihmistä, jonka tunto on paatunut, sillä sellaiseen ei mikään kaunis ja hyvä enää vaikuta. Kyllä nuorena on kaikkein onnellisinta antautua Jumalan omaksi ennenkuin sydän ehtii turtua ja hyvän tai pahan juuret alkavat haarautua syvemmälle sydämeen. Siksi älä jätä ratkaisuasi tuonnemmaksi, sillä et tiedä mitä huomenna Sinulle tapahtuu. Monet kuuromykät ovat innokkaita järjestämään maallisia kokouksia ja juhlia, mutta jäävät pois hengellisistä kokouksista. Mistä tämä johtuu? Hengelliset tilaisuudet ovat ikäviä sanoo moni, ei — en minä tahdo olla uskovainen, en ainakaan nuorena ei, minä tahdon olla vapaa. Mutta ei hän itse tiedä, että hän silloin joutuu synnin ja saatanan orjaksi, vaikka luulee siten nauttivansa vapaudestaan. Jos et tahdo olla Jumalan lapsi, olet saatanan orja. Siinä on kaksi vaihtoehtoa, jota pitäisi vakavammin ajatella. Tuntuu, että kuuromykät ainakin useimmat paatuvat tänä aikana, jolloin pitäisi olla hengessä palava ja hengellisesti valveilla. Kristillisyytemme on myös horjuvaa siksi, että emme ahkerammin rukoile, sillä rukous kulkee käsi kädessä elävän kristillisyyden kanssa. Rukous auttaa ja pelastaa monista syvistä lankeemuksista synnin liejuun. Löytyy aina ihmisiä myös kuuromykkien maailmasta, jotka ovat muille pahennukseksi. He ovat ikäänkuin estämässä toisia pyrkimästä Herraa kohti. Itse he eivät tahdo mennä elämään sisälle eivätkä sallisi toistenkaan mennä. Toiset ovat joko siunaukseksi muille ja toiset kiroukseksi, jotka koettavat aina vain vetää alaspäin, pois kauas ylhäältä valon kukkulalta. Mutta mitä hyötyä siitä on, vahinkoa vaan itselleen hankkivat. Silmiinpistävä piirre jumalattoman elämässä on levottomuus ja rauhattomuus, hän ei tahtoisi löytää sisäistä rauhaa missään, eikä sitä muualta löydäkään kuin Jumalan luota. Jumalattomalla ei ole rauhaa, sanoo raamattu. — Hengelliset asiat jäävät usein suurin piirtein kuuroille hämäräksi, ja vaillinaisesti ymmärrämme hengellisiä asioita siksi kun emme ahkerammin viljele ja lue Jumalan sanaa emmekä keskenämme keskustele hengellisistä asioista, vaan annamme näiden maallisten asioiden aina saada yliotteen kokouksissamme. Syynä voi myöskin olla se, että kuuromykät saavat niin harvoin kuulla hengellisiä asioita omien pappiensa välityksellä. Miksi kuuromykkäin pappeja on keskuudessamme niin vähän? Ehkä siksi, että emme pyydä Jumalalta lisää työmiehiä myöskin kuuromykkien laajalle vainiolle. Ja oma haluttomuutemme voi myös olla syynä hengellisten asioiden hämäryyteen. Siitä huolimatta jokainen meistä tarvitsee myöskin hengellistä hoitoa, sillä olemmehan pieniä karitsoja, jotka aikanaan tarvitsevat ravintonsa. — Varmaan meidänkin elämässämme on paljon siunauksen esteitä, kun emme oikein täydellisesti pääse kokemaan sisäistä onnea ja autuutta, joka on alku iankaikkiseen autuuteen. Olemmehan niin kiinni tässä maailmassa ja sen katoavaisissa nautinnoissa. Vasta sitten, kun Jumala ottaa pois siunauksen esteet elämästämme, vasta sitten ihminen huomaa miten onnellista on olla Jumalan lapsi. Kun tuntoa ei paina maan raskas synnin kuorma, voi ihminen iloita täysin rinnoin, kiittäen Jumalaa. Tällaisiksi onnellisiksi ihmisiksi meidät on tarkoitettu, elämä on silloin ihmeen aurinkoista raskaankin ristin alla. — Olisi sanomattoman ihana asia, jos kuuromykätkin ahkerammin alkaisivat harrastaa rukousta ja hengellisiä asioita. Siinä olisi alku täyteen onneen ja hengelliseen kukoistukseen. — Rukoilkaamme, että kuolleet sielut saisivat oikein suuren heräämisen armon ja että Jumala antaisi oikein suuren helluntaituulen puhaltaa myöskin kuuromykkämaailman yli, jotta meistäkin voisi tulla oikein eläviä sieluja, jotka eivät etsi vain omaa onneansa vaan myöskin toisten parasta. Ja rukoilkaamme myös enemmän työntekijöitä kuuromykkien laajalle vainiolle. — Rukoilkaamme myös runsasta Jumalan siunausta omille paimenillemme, että he saisivat armon voittaa paljon sieluja Jumalalle.

Ja myös pyytäkäämme varjelusta isänmaallemme tänä vaarojen hetkenä, että hän te-

---

laajoja matkoja Hämeeseen, Itä- ja Pohjois-Karjalaan, Inkeriin, Vienaan, Kainuuseen, Lappiin, Länsipohjaan, Ruijaan ym., uskollisen matka- ja työtoverinsa ja puolisonsa Jenny Paulaharjun seurassa.

Samuli Paulaharju keräsi mm. 60,000 kansantietouden muistiinpanoa, joita säilytetään Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran Kansanrunousarkistossa. Ne ovat laajimmat ja monipuolisimmat seuran monista arvokkaista kokoelmista ja laaditut esimerkillisen huolellisesti ja luotettavasti. Taitavana valokuvaajana ja piirtäjänä hän on tuhansiin kuviinsa tallettanut aineellisen kansankulttuurin ilmiöitä. Niitä on mm. Kansallismuseon hallussa. Museoita varten hän on kerännyt lukuisia kansantieteellisiä esineitä.

Laajoilla matkoillaan Paulaharju saavutti Suomen- ja Lapin kansan sielun tarkan tuntemisen, joista hän osasi kirjoittaa erittäin kauniisti ja myötämielisesti. Vaatimattomasti hän sanoo esiintyvänsä vain metsä- ja tunturikansan tulkkina, antaen Lapin ja Perä-pohjan kiveliöiden äijien ja ämmien itse haastella.

Valtiovaltakin viimein kiinnitti huomiota Samuli Paulaharjun ainutlaatuiseen ja uhrautuvaan työhön suomalaisen muinaiskulttuurin pelastamiseksi unhoon vaipumasta. Hän sai täyden eläkkeen ja eron opettajan toimesta, voidakseen täydellisesti omistautua kokoelmiensa järjestämiseen ja painokuntoon saattamiseen. Kaikkivoittava innostus, suomalainen sisu ja rakkaus vanhaan ja katoavaan veivät hänet kuitenkin perille, ja lopuksi hän sai ansaitsemansa julkisen tunnustuksen valtiovallalta, professorin arvonimen muodossa.

Samuli Paulaharju on kaikilla Oulussa pidetyillä esitelmäpäivillämme ollut mieluinen vieras. Silloin hän on seurustellut entisten oppilaittensa ja ystäviensä kanssa. Viime marraskuun 28 p:nä pidetyille esitelmäpäiville hän ei kuitenkaan voinut sairautensa takia itse saapua. Ja nyt hän on poissa, lepäämässä rakastamansa isänmaan mullassa. Uuras ahertaja on saanut ansaitsemansa rauhan. Keveät mullat hänen haudalleen.

REP.

JUHO REINIKAISEN MUISTOLLE

En osannut aavistaa, kuinka Sinun elämänkaaresi katkesi äkkiä. Olit juuri ehtinyt tavata omaisia ja olit iloinen pitkän tapaamisen jälkeen. Ehdit kuitenkin pitkän elämäsi aikana uhrata rakkautta omaisiin. Kerrankin pienenä ollessani nostit minut hevosen selkään ratsastamaan. Kiitokset suuresta rakkaudestasi. Muistan myöskin, miten enoni otti minut mummolaan, sain siellä rakkautta osakseni. Sitten mummolassa vanhukset siirrettiin taivaallisiin asuinsijoihin, niin jouduin minä taaskin jättämään rakkaan mummon, vaarin ja enoni kodin. Olit aina hiljainen, vaatimaton ja aina nöyrä. Iloitsevalla ahkeruudella olit kaikkien apuna kotona, sekä muualla. Sinulle oli koti sanomattoman rakas, kodin hyväksi teit työsi ja voimasi kulutit. Et kuitenkaan tahtonut laiminlyödä Jumalan kutsumusta, joka oli Sinulle uskottuna maailmassa. Nyt olet siirretty sinne kotiin, missä et tunne tämän elämän vaivoja ja taisteluita. Siellä Jumalan armo ja hyvyys on ylitsesi vuotava.

Silloin raukenivat kaikki toiveemme ja Sinun omat ajatelmasikin. Kuinka kovasti koskikaan omaisiimme kun saimme tiedon Sinun kuolemastasi muutamien päivien tapaamisen jälkeen Viipurissa. Itkusilmin kättelimme hyvästiksi ja lupasit pian tulla Mikkeliin esitelmäpäiville. Mutta äkkiä sinun elämänkaaresi katkesi.

Emme voi muuta sanoa kuin: näin oli Jumalan tahto. Olet isän kodissa uudessa taivaallisessa valtakunnassa. Sait jättää kaikki huolet ja murheet, jotka tyynenä kannoitkin loppuun saakka. Kiitos enolle, kun jätit meille niin rakkaan ja kauniin muiston, Enoa rakkaudella alati kaipaa ja muistelee

Sisarenlapsesi Toini Kobas.

Hyvää jatkoa

vuodelle 1944 toivottavat:

ELSI NEDERMO, Vaasa
TAIMI KESÄLÄINEN, Viipuri
INKERI PANULA, Perälä
HILMA NIINIKOSKI, Joutsa
VIHTORI ja EMILIA AITTO-OJA, Kemi
SELMA ja ENOK PYTTYLÄ, Paakkola
SENJA KOLMONEN, »
TOBIAS RUNONEN, Veitsiluoto
ELLI MAKKONEN, Ahlolahti

MAANTEIDEN SYNTY

Kukaan ei tiedä, kuka on antanut ihmiskunnalle tulen, rattaat, talon, kirveen, vaatteet. Kukaan ei myöskään tiedä, kuka on tehnyt ensimmäisen tien, joka on helpoittanut kanssakäymistä. Tiet ovat olleet tunnettuja jo ihmiskunnan lapsuudesta lähtien ja voidaan sanoa, että tiet häviävät kivikauden hämärään. Väitetään kuitenkin, että ensimmäiset heikot polkutiet ovat syntyneet sinä aikana, jolloin mastodontit ja muut sukupuuttoon kuolleet muinaisaikojen eläimet ovat kulkeneet viidakkojen läpi laitumilleen ja juontipaikoilleen, mihin ihminen ei vielä ollut jalallaan astunut. Ja näistä eläinten polkemista poluista tuli sitten ensimmäisiä teitä, kun ihmiset alkoivat ajaa takaa eläimiä, mutta tämä kehitys on varmaan ollut niin hidasta, että se on kestänyt tuhansia vuosia.

Afrikassa ovat norsut raivanneet ensimmäiset polut ja kun nämä jättiläismäiset eläimet ovat kerran tallanneet perustan on se luja ja varma. Pohjois-Amerikassa ovat biisonihärät raivanneet tien preerioiden korkeaan ruohistoon ja muinaiset alkuasukaskansat alkuperäisine aseineen ja työkaluineen ovat rientäneet jäljissä metsästäen tai muuttaen asuinpaikkaa. Sukupolvi toisensa jälkeen on vaeltanut jälkiä pitkin ja niin ovat tiet vähitellen syntyneet.

Ensimmäiset tiet, joita Euroopassa mainitaan olleen, olivat vanhat kauppatiet Keski-Eurooppaan. Ne kulkivat Välimeren maista ja hävisivät pohjoiseen ja kauas tuntemattomiin maihin. Ihmeellistä kyllä, näyttää koristeluhalu olleen se, joka alkuaan johti ihmiset pois kotipaikoiltaan. Tina, kaukaisen idän silkki ja ennen muuta merenpihka olivat tavoiteltuja. Viimemainitusta voitiin valmistaa koruesineitä, kuten oli laita naisten ensimmäisten koristeiden Välimeren maissa, joissa — kaikesta päättäen — kulttuurin kehto on sijainnut. Rohkeat foinikkialaiset olivat ne, jotka Välimereltä purjehtivat Itämeren rannoille ja ehkä heistä joku uskaltautui maata myötenkin pohjoiseen hakemaan haluttua keltaista tavaraa.

Lienee ollut ihmeellinen elämys muinaisille esivanhemmillemme nähdä vieraiden tulevan pitkän matkan takaa heidän luokseen. Mutta ensimmäisten ihmisten rauhaa seurasi pian taistelujen ja päällekarkausten aika. Jos villit heimot kohtasivat vieraita kauppamiehiä, joilla usein oli mukanaan kalleuksia, murhattiin ja ryöstettiin nämä. Senvuoksi laittoivat kauppiaat teiden varsille suojaasemia, jonkinlaisia linnoituksia, ja kuljettivat mukanaan myös aseistettua väkeä.

Raamatun kertomus Josuasta, joka Mooseksen käskystä rakensi kuusi pakopaikkaa, on tunnettu, ja Herodotos kertoo »pyhästä tiestä» vanhassa Hellaassa, tiestä, jonka varrella oli useita pakopaikkoja. Roomalainen historoitsija Tacitus puhuu eräästä kaukaisen Pohjolan kansasta, jota hän nimittää estyyreiksi, he olivat merenpihkan kokoojia ja ammattinsa merkkinä oli heillä kaulaan sidottu villisikaa esittävä merenpihkainen amuletti. Tätä villisikaa pidettiin jonkinlaisena jumalankuvana ja sellainen asetettiin suurempikokoisena ja toisesta aineesta tehtynä teiden varsille merkitsemään rauhaa kulkijoille.

Vanhin tunnettu meripihkatie kulki Venetsiasta ja Veronasta Brennerin ja Insbruckin kautta Elbeä pitkin Hampuriin ja Hampurista suoraan Tanskaan. Meripihkaa saapui nältä seuduilta eräisiin Välimeren maihin jo useita satoja vuosia ennen Trojan sotaa; siitä kertoo Homeroskin. Niin myöhään kuin Neron aikana lähetettiin legionalaisia Roomasta näihin maihin ja palatessaan he toivat 6,000 kiloa meripihkaa. Ensimmäinen kirjallinen kertomus Itämeren meripihkasta on veronalaisen Pytheoksen laatima. Hän oli meripihkan kokooja ja purjehtija, joka v. 330 e. Kr. s. tutki Englannin etelä- ja itärannikkoja. Siellä hän sai tietää, että meripihkaa tuli Tanskasta. Niin lähti hän purjehtimaan ja saapui Elbejoen suulla asuvan kansan luo, jota hän sanoo gutooneiksi. Nämä gutoonit toivat meripihkaa vain päivän purjehdusmatkan päässä olevasta saaresta. Moni seikka viittaa siihen, että tämä saari on ollut Fyen tai Själland. He löysivät meripihkaa niin suuressa, määrässä, että sitä käytettiin polttoaineena, mutta he myivät sitä myös etelään ja ihmettelivät sitä korkeaa hintaa, minkä he siitä saivat.

Vanhan ajan pisin tie on varmaan ollut se, joka kulki Aasian läpi Suupnasta, Turkissa, Kiinaan. Myös Persiasta, Mesopotamiasta ja Kaldeasta oli kauppateitä Välimerelle. Aasiassa tunnetaan myös pitkiä karavaaniteitä muinaiselta ajalta. Siellä oli silkki kaupallisena houkutustavarana, mutta silkkitiet Kiinaan ovat eräitä satoja vuosia vanhemmat kuin meripihkatiet pohjoiseen. Englantilaiset taas saavat kiittää teistään tinaa, jonka kauppa alkoi niin varhain kuin 1500 vuotta ennen Kristusta.

Kunnia ensimmäisten varsinaisten maanteiden aikaansaamisesta on tavallisesti annettu roomalaisille. Mutta itse asiassa siellä on ollut hyvin tehtyjä teitä jo kauan ennen heidän aikaansa. Egyptiläiset rakensivat sellaisia noin 2000 vuotta e. Kr. s. ja kreikkalaisilla oli temppeleitä 800 vuotta e. Kr. s. Herodotoksen mukaan teetättivät persialaiskuninkaat noin 300 vuotta myöhemmin kokonaisen tieverkoston postinkuljetusta varten Persian valtakunnassa. Sama historoitsija kertoo myös, että ensimmäiset kivillä päällystetyt tiet on rakennuttanut egyptiläinen faarao, Keops, joka tarvitsi vahvoja teitä kivilohkareiden kuljettamista varten pyramiideilleen.

Herodotos kertoo, että tämän valtavan tien rakentaminen kesti 10 vuotta, mikä näyttää olleen yhtä suuri työ kuin itse suuren kivipyramiidin pystyttäminen. Paikoittain oli tämä tie yli 10 syltä leveä. Samalla tavalla on Mesopotamiassa muinaisina aikoina rakennettu suuria teitä rakennustarpeiden kuljetusta varten ja kuningas Salomon on antanut kattaa tien Jerusalemiin mustilla kivillä.

Kaikista päättäen näyttää kartagolaisissa ensin syntyneen ajatus »roomalaisten» teiden kiveämisestä, vaikka roomalaiset ovat ottaneet kunnian itselleen. Kartagosta lähti kokonainen verkosto hyvin tehtyjä, suurilla kivillä päällystettyjä erämaanteitä, ja täältä roomalaiset epäilemättä saivat ajatuksen, jonka he sittemmin kehittivät täydelliseksi.

Ensimmäinen suuri roomalainen tie on kuuluisa Via Appia, jota alettiin rakentaa v. 312 e. Kr. s. keisari Appius Claudiuksen toimesta ja joka Roomasta johti rikkaaseen Capuaan eli roomalaisten huvittelupaikkaan. Sieltä jatkui tie Reggioon, Etelä-Italian rannikolle, mistä taas oli järjestetty laivayhteys Messinaan. Messinasta kulki tie Sisilian poikki etelärannikolle ja sieltä meren yli Afrikaan, jonka rantaa pitkin se jatkui Rooman keisarikunnan uuteen suurkaupunkiin, Aleksandriaan. Capuasta kulki Via Appian haaratie Brindisiin ja sieltä taas maitse ja meritse Bysanttiin sekä edelleen Vähän Aasian kautta Egyptiin.

Via Appiasta tuli näin Rooman maailmanvallan tunnuskuva. Myöhemmin rakensivat roomalaiset muitakin suuria teitä, joista kaksi, via Flammina ja via Auralia, kulki pitkin Italian rannikkoa Roomasta Genuaan, Rivieran yli Marseilleen ja Rhone-laakson kautta Lyoniin, joka oli Ranskan tieverkoston keskuspaikka. Lyonista meni teitä Reinille, Espanjaan ja moniin muihin paikkoihin. Tiepäällystys saattoi olla metrinkin paksuinen. Alinna oli kerros nelikulmaisia kiviä, savella toisiinsa liitettyjä, ja senjälkeen useita saven eroittamia kerroksia pieniä kiviä.

Erityisen mielenkiintoisia ovat Englannin roomalaistiet. Chollertoniin Nordhumberlandissa rakensivat roomalaiset sillan, joka oli 35 jalkaa ja 9 tuumaa leveä ja oli pantu kokoon kuudesta eri rakennusainekerroksesta. Tästä tuli malli kaikille myöhemmille roomalaisten siltarakennuksille. Samojen periaatteiden mukaan kuin kotimaassaan rakensivat roomalaiset myös tiet Englannissa.

Lontoosta tuli tielaitoksen keskus ja ensimmäinen roomalaistie kulki kai Canterburyyn. Kuuluisin Englannin roomalaisteistä on Wathing Street, joka Canterburystä johtaa Chesteriin länsirannikolla. Koko Englannin tiejärjestelmä on roomalaisten perustama ja tiet kulkevat nykyäänkin vanhoja roomalaisteitä pitkin, joiden rakennusaineet ovat vajonneet maahan muodostaen pohjan uudenaikaisille teille. Suurin piirtein voidaan sanoa, että tielaitoksen kehitys pysähtyi Rooman valtakunnan häviöön. Koko keskiaika elettiin roomalaisten rakentamien teiden varassa ja vielä niin myöhään kuin maailmansodan aikana käytettiin Balkanilla roomalaisten rakentamia teitä, jotka osoittautuivat hyvin kestävän raskaan tykistön ja marssivien joukkojen kuormituksen.

V. N.

---

kisi Suomen kansasta ikioman kansansa, hänelle kuuliaisen kansan. Mutta älkäämme unohtako rukoilla Jeesuksen nimessä, sillä ainoastaan poikansa kautta hän kuulee meitä.

Näin kuuluu Vapahtajamme sanat: »Olkaa kestävät rukouksessa ja siinä kiittäen valvokaa. Ja rukoilkaa lakkaamatta».

E. K.

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON VUOSI- JA EDUSTAJAINKOKOUS

pidetään huhtikuun 30 p:nä 1944 Tampereella, myöhemmin ilmoitettavassa paikassa.

Keskustelukysymykset on lähetettävä ennen huhtikuun 1 päivää liiton sihteerille, os. Toimittaja R. Pitkänen, Hausjärvi, Kurkela ja on kutakin kysymystä seurattava lyhyt alustus tai ponnet julkaistavaksi Kuuromykkäin Lehden huhtikuun numerossa.

Kullakin haaraosastolla on 1 ääni jokaista täyttä kymmentä liiton vakinais- tahi vuosijäsenmaksun suorittanutta jäsentään kohti, ja on edustajavaltakirjat lähetettävä liiton sihteerille ennen huhtikuun 1 päivää. Valtakirjassa on mainittava yhdistyksen äänivaltaisten jäsenten lukumäärä vuoden 1943 lopussa.

Liitto maksaa kunkin haaraosaston yhdelle edustajalle paluulipun hinnan Tampereelta yh-

distyksen kotipaikalle III luokan mukaan rautateillä. Haaraosastot suorittavat edustajilleen muut kustannukset.

KESKUSHALLITUS

Urho Kierimo, puheenjohtaja. Rurik Pitkänen, sihteeri.

Urheiluosasto

KUUROMYKKÄIN URHEILULIITON HIIHTO-MESTARUUSKISAT

pidettiin Lahdessa, Salpausselän maastossa helmik. 12—13 p:nä. Odottamattoman runsaslukuisesti oli saapunut hiihtäjiä kautta maan. Lauantaina suoritettiin 10 km hiihdot, joissa saivat parhaat tulokset:

Ikämiessarjassa:	1.	Toivo Ala-Kilponen, Vaasa	38,40
	2.	Paavo Valtari, Tampere	39,56
	3.	Toivo Jarva, Viipuri	42,04
Yleisessä sarjassa:	1.	Paavo Hantunen, Jyväskylä	39,06
	2.	Toivo Tarvonen, Vaasa	39,19
	3.	Paavo Palmu, Turku	39,20
Nuorten sarjassa:	1.	Sulo Ikola, Vaasa	39,34
	2.	Matti Tarvonen, Vaasa	43,18
	3.	Yrjö Viinamäki, Vaasa	44,16

Mono-pokaalin sai *joukkuekiertopalkintona* ensi kerran haltuunsa Vaasan Kuuromykkä-Urheilijat, joiden 3:n parhaan miehen yhteistulos oli 1.47,25. Toisena oli Jyväskylän K.-U., tuloksella 2.02,54.

Kilpailuja jatkettiin sunnuntaina, suorittamalla aluksi *naisten 3 km hiihto.* Tulokset:

1.	Tyyne Mattila, Lahti	21,07
2.	Aino Pöllänen, Lahti	21,10
3.	Taimi Salenius, Jyväskylä	21,12

Yleisen 20 km hiihdon jännittävyyttä lisäsi edellisen päivän kilpailuissa havaittu tasaväkisyys, joten oli mahdotonta arvioida voittajaehdokkaita. Lopputulos oli:

1.	Toivo Ala-Kilponen, Vaasa	1.16,22
2.	Paavo Hantunen, Jyväskylä	1.19,00
3.	Toivo Tarvonen, Vaasa	1.19,24

Hiihto elää kuurojenkin piirissä nousukautta, oltuaan lamassa v:sta 1940 näihin saakka, joten säännöllisten mestaruuskilpailujen pitäminen tulee tästä lähin jatkumaan Nämä Lahdessa järjestetyt olivat 20:nnet.

KUOPION KUUROMYKKÄ-URHEILIJAIN jäsentenväliset hiihtokilpailut, karsintoina Lahden mestaruuskilpailuja varten, pidettiin 30. 1. -44. Miesten 10 km hiihtoon osallistui 5 miestä, joista 2 keskeytti.

Tulokset: 1) Emil Kainulainen 1.05,13; 2) Kalevi Kukkonen 1.07,17; 3) Martti Koponen 1.35,45.

Naisten 3 km hiihtoon osallistui vain 2 naista. Kenellä ei ollut monoja, kuten esim. allekirjoittaneella, kenellä ei hiihtopukua (??(, kenen sukset olivat vähemmän hyvässä kunnossa. Koskapa kilpailupaikalla laskin kokonaista 4 nuorta naista, niin alkavat asiat mennä vinoon, koska kerran ei kilpailtu. Missä on kuuluisa suomalainen sisu? Toinen kilpailijoista on 3 lapsen äiti, esimerkkinä meille.

Tulokset: 1) Katri Suihkonen 22. 31; 2) Anni Holopainen 23.10.

Vaikka eivät ainoastaan naiset moitetta tarvitse, sillä miehistä keskeyttivät sellaiset tunnetut urheilijat kuin Väinö Pelli ja Tenho Broman. Ja mitä lellipoikia kaupunki on kasvattanut, kun molemmat voittajat ovat maaseutulaisia? Sieltäkö tulevatkin vastedes hiihtäjäsuuruudet? Tuleeko meistä kaupunkilaisista mammanpoika-Pellejä?

Illalla oli illanvietto Kuurojenkoululla palkintojenjakoineen. *Mila.*

VAASAN KUUROMYKKÄURHEILIJAIN vuosikokous pidettiin loppiaisena kuuromykkäin yhdistyksen huoneistossa. Saapuvilla oli runsaasti seuran jäseniä ja kannattajia.

Puheenjohtaja T. Taimisto avasi kokouksen sekä piti tervehdyspuheen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin August Nordberg ja sihteeriksi Janne Leivo. Seuran sihteeri, neiti Aino Varpainen luki vuosikertomuksen, joka hyväksyttiin. Samoin hyväksyttiin tilit ja johtokunnalle myönnettiin kiitoksella tili- ja vastuuvapaus.

Vuosikertomuksesta ilmeni, että toiminta on viime vuonna melkoisesti mennyt eteenpäin. Urheilusaavutuksista mainittakoon m. m. että viime vuonna voitettiin Pietarsaaren ja Vaasan seurojen väliset hiihto- sekä kenttä- ja rataurheilukilpailut, jolloin voittopokaali nyt kolmannen kerran joutui Vaasan seuran haltuun. Seura sai myös ensimmäisen kiinnityksen Suomen mestaruuskilpailuissa Strengbergin tupakkatehtaan lahjoittamaan suureen Saimapokaaliin.

Herra Janne Leivo pyysi vapautusta johtokunnan jäsenyydestä, mikä hänelle myönnettiinkin. Johtokuntaan valittiin puheenjohtajana Teuvo Taimisto, sekä muina jäseninä Helvi Launo, Sulo Ikola, Arvo Koskela, Aina Varpainen ja Alf Södergård. Johtokunta valitsi keskuudessaan varapuheenjohtajaksi A. Södergårdin, sihteeriksi Sulo Ikolan, rahastonhoitajaksi Arvo Koskelan, jäsenmaksujen kantajaksi Aina Varpiaisen ja kaluston hoitajaksi A. Södergårdin.

Edustajiksi KUL:n kokoukseen valittiin Teuvo Taimisto, varalle Sulo Ikola.

JYVÄSKYLÄN K. M.-URHEILIJAIN vuosikokous pidettiin 9. 1. -44 Seurakuntatalolla. Vuosikertomus luettiin ja hyväksyttiin, tilivapaus myönnettiin asianomaisille. Puheenjohtajaksi valittiin uudelleen Huugo Mäkinen. Johtokuntaan Paavo Hantunen, Eeva Ålander, Hilma Poutanen, Jorma

Ratavaara sekä varalle Väinö Poutanen ja Sulo Salenius. Jäsenmaksuksi tuli 1944 miehiltä 20:—, naisilta 10:— + liittovero. Tilintarkastajiksi valittiin Kaisa Vilhula ja Janne Lehtimäki, varalle J. Toppila. Valittiin vielä huvitoimikunta sekä emännät ja järjestysmiehet. KUL neuvoston kokoukseen edustajaksi valittiin Huugo Mäkinen, varalle Eeva Ålander.

KUOPION KUUROMYKKÄ-URHEILIJAIN vuosikokous pidettiin Kansalliskahvilassa 9. 1. -44. Kokousta johtamaan valittiin A. V. Hartikainen ja sihteerinä toimi Milja Savolainen. Esitettiin toiminta- ja tilikertomukset. Hyväksyttiin molemmat muistutuksetta ja myönnettiin johtokunnalle vastuuvapaus.

Kuluvan vuoden puheenjohtajaksi tuli edelleen Aleksi Savolainen. Johtokuntaan valittiin Milja Savolainen, Hellä Tenho Broman, Åke Sohlström ja Väinö Pelli, varalle Aarne Holopainen ja Veli Laaksonen.

Tilintarkastajiksi entiset, A. V. Hartikainen ja Jussi Väisänen, varalle op. M. Ikonen ja Alma Miettinen. Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkastajiksi A. V. Hartikainen ja Teuvo Lillunen.

Emänniksi tuli Alina Sohlström ja Katri Suikkonen. — Edustajaksi Helsinkiin valittiin Aleksi Savolainen. Jäsenmaksu korotettiin miehiltä 15 mk:n ja naisilta 12 mk:n. Maalaisjäseniltä 10 mk.

Johtokunta valitsi myöhemmin varapuheenjohtajaksi Tenho Broman'in, sihteeriksi Milja Savolaisen, varapuheenjohtajaksi Åke Sohlström'in ja jäsenkirjuriksi Väinö Pellin. *Mila.*

KYMENLAAKSON KM. V. ja U-SEURA »TÄHDEN» vuosikokous pidettiin Kotkanpohjalla tammikuun 16 p:nä -44. Saapuvilla oli 17 jäsentä ja 5 ei-jäsentä.

Vuosi- ja tilikertomukset luettiin, ja hyväksyttiin. Selostuksessa ilmeni, että seuramme sai jälleen kokea suurta vahinkoa sattuneen vihollisen suurpommituksen vuoksi, jolloin seuran kalustonhoitajan hra J. Mattilan kodin ja omaisuuden tuhoutuessa tuhoutui myös seuramme irtain omaisuus miltei kokonaan.

Seuran puheenjohtajaksi valittiin hra Emil Mattila. Johtokuntaan tuli valituiksi Armas Kaipiainen ja Väinö Tolsa, Aune Helminen, Eino Tolsa ja Lotta Hyöky sekä varalle Rafael Karhulahti ja Olga Mattila.

Edustajaksi KUL kokoukseen valittiin hra Emil Mattila ja varalle Armas Kaipiainen. Tämän jälkeen huvi- ja järjestystoimikuntiin valittiin samat henkilöt kuin viime vuonna.

Ravintolatoimikuntaan valittiin Olga Mattila ja Helmi Mattila, Lotta Hyöky, Mirjam Sundberg, Aune Helminen ja Helka Ripattila. Lisäksi tehtiin muita seuraa koskevia päätöksiä.

Johtokunta valitsi varapuheenjohtajaksi Armas Kaipiaisen. Sihteeriksi Eino Tolsan. Rahastonhoitajaksi Emil Mattilan. Jäsenkirjuriksi Väinö Tolsan.

Kirjeenvaihdossa on seuran puheenjohtaja Emil Mattilan osoite: Kotka, Ajurikatu 4, ja sihteeri Eino Tolsan osoite: Kotka, Haukkavuorenkatu 18.

VIIPURIN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAIN vuosikokous pidettiin Kirkkoseurakunnan talolla 22 p:nä tammikuuta 1944. Kokouksessa oli läsnä 21 äänivaltaista jäsentä, mutta useat kuurot olivat saapumatta matkavaikeuksien takia. Puheenjohtaja Otto Heiskanen lausui jäsenet tervetulleiksi vuosikokoukseen ja julisti kokouksen avatuksi. Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Matti Seppänen ja sihteeriksi Väinö Mälkki. Kokous todettiin lailliseksi ja päätösvaltaiseksi.

Sihteeri Elina Heiskanen luki vuosikertomuksen, joka hyväksyttiin. Rahastonhoitaja Matti Seppänen esitti tilikertomuksen, joka tilintarkastajien lausunnon perusteella hyväksyttiin. Myönnettiin tili- ja vastuuvapaus johtokunnalle ja rahastonhoitajalle.

Vuodeksi 1944 valittiin puheenjohtajaksi uudelleen Otto Heiskanen. Johtokuntaan varsinaisiksi jäseniksi Matti Seppänen, Väinö Mälkki, Maire Vanhanen, Elina Heiskanen, Kaino Soini, varajäseniksi: Liisa Porkka ja Tyyne Kaukiainen.

Tilintarkastajiksi valittiin Tauno Kaplas ja rovasti Otto Myyryläinen, sekä varalle Juho Pykäläinen. Jäsenmaksut päätettiin koroittaa 30 markkaan ynnä liittovero.

K. U. L:n liittoneuvoston kokoukseen edustajaksi tuli valituksi Otto Heiskanen ja varalle Elina Heiskanen .

Kokouksessa todettiin, että V. K. U. seuran korvauksen alainen omaisuus on Viipurin Suomalaisen Säästöpankin saamisen panttina ja että vuonna 1943 uudelleen toimintansa alkanut Viipurin Kuuromykkä-Urheilijat, joka oli ennen talvisotaa maamme varakkaimpia ja toimeliaimpia seuroja, on nyt kokonaan ilman varoja ja toimihuoneistoa.

Kokouksen päätyttyä johtokunta valitsi varapuheenjohtajaksi Väinö Mälkin, sihteeriksi Maire Vanhasen, rahastonhoitajaksi edelleen Matti Seppäsen, jäsenmaksujen kantajaksi tuli Väinö Mälkki. *Maari.*

Tietoja kotimaasta

50 VUOTTA täytti jouluk. 18 p:nä puuseppä *Mikko Paksujalka*, Helylässä. — Merkkipäivän viettäjälle lahjoittivat Sortavalan kuurojenkerhon jäsenet kauniin pöytälampun, joka olikin sangen sopiva, sillä Mikon entinen, upea lamppu hävisi ryssän jäljille.

Merkkipäivänsä johdosta kutsui herra Paksujalka kohtalotoverit kotiinsa uuden vuoden päivänä,

Mikko Paksujalka.

Tekla Heikkilä.

mutta valitettavasti eivät kaikki kutsutut voineet saapua, sillä linja-autoliikenne oli seisauksissa joulupäivän tähden ja niin ollen vaan lähistöläiset saapuivat.

Mikolla olikin ollut tarpeeksi häärimistä tuoksi päiväksi, sillä Sandra-rouvalla oli ollut voittamaton este kaiken laittamiseen ja niin ollen Mikko oli joutunut itse »emännäksi». Ja mikäpäs siinä olikin ollut. Kädet oli pitänyt pestä perusteellisesti, jossa Sandra rouva oli ohjannut sivusta. Sitten vaan valkoinen päähine päähän ja esiliina eteen ja sitten taikinaan käsiksi. Kylläpä oli Mikkoa puistattanut käden taikinaan painaminen, mutta mihinkäs »Mikko emäntä» pääsi. Alustaa se piti ja hyväksi. Kun taikina oli noussut, tuli sitten leipominen eteen ja rinkilän muodostaminen. Komea rinkilä olikin ja emme ollut uskoa, että se oli Mikon itsensä tekemä, mutta Sandra-rouva vakuutti, että Mikko itse joutui leipomaan kaiken hänen ollessaan estetty. Kyllä ihmettelimme Mikon leipomataitoa. Maukkaat olivat myös pikkuleivät ja kaakku. Onniteltiin Mikkoa monella tavoin ja kehoitettiin talouskouluun menemään täydentämään keittotaitoa. Harmiteltiin kun ei kellään sattunut olemaan kameraa, että olisi Mikosta näpätty valokuva tähän lehteen emännän taimeissa, mutta kyllä lukijat arvanevat, millaiselta näyttää ilmankin kuvaa.

Toivotamme vielä jälkeenkinpäin onnea reippaalle Mikolle kaikkien läsnäolleiden puolesta,

Hanna R:nen.

TEKLA HEIKKILÄ 50 VUOTIAS. Tammikuun 23 p:nä täytti neiti Tekla Heikkilä Tampereella 50 vuotta. Syntynyt Orivedellä, käynyt Oulun Kuurojen koulun ja Heimarin puutarhakoulun. Sitten palvellut useassa paikassa, esim. vapaaherratar Julia von Bondroff-vainajan huvilassa puutarhurina. Sitten hän siirtyi Tampereelle, ollen aluksi eräässä paitatehtaassa, sittemmin Attilan kenkätehtaassa, jossa on ollut 15 vuotta ja on edelleen, taitavana tikkaajana.

On ollut jonkun ajan Kuuromykkäin Yhdistyksen vahtimestarina. Hän on tunnettu erikoisen taitavana kahvin keittäjänä. Aina, milloin oli juhlatilaisuudet hyvään aikaan, niin aina Tekla oli paikallaan kahvin keittäjänä. Hiljaiselle ja aina hyväntahtoiselle Teklalle toivotamme edelleen onnea ja menestyksen vuosia.

Tekla kutsui kaikki Tampereen Km. yhd. jäsenet pieneen kotiinsa syntymäpäivilleen; sotaajasta huolimatta hänen syntymäpäiväkekkerinsä olivat yhtä hienot kuin hyvään aikaan ja myös hän loihti korvikkeesta oikean makuista kahvia. Hauska muisto jäi niistä.

70 VUOTTA täyttää maalisk. 14 p:nä *Ida Drufva* Kiuruveden Tuhkakankaalta.

HELSINGIN POMMITUKSET. **Helmikuun alussa tapahtuneessa terroripommituksessa aiheutui liittomme huoneustolle ikkunavaurioita toisen kerran tämän sodan aikana. 3:lla kertaa raskas miinapommi osui suoraan liittomme toimitalon pihalle, jolloin koko talo kärsi suuria vaurioita. Pahimmin vahingoittui liittomme huoneusto, mutta arvokas konttorikoneisto saatiin ehjänä pelastetuksi. Samalla vaurioitui myöskin sihteerin asunto, joka kuitenkin voidaan korjata sellaiseen kuntoon, että sitä saattaa käyttää väliaikaisena toimistona postitus- ym. töitä varten. Myöskin Helsingin Kuuromykkäinyhdistyksen huoneiston ikkunoista särkyivät ruudut.**

Kirjapaino Surduksen toimitalo on niinikään kahdesti kärsinyt pommiosumista, jotka aiheuttivat töiden seisauksia. Korjauksen jälkeen paino voi jatkaa toimintaansa.

Pommitusten tähden on lehtemme ilmestyminen lykkääntynyt, joten yhdistetty helmi—maaliskuun numero vasta nyt joutuu tilaajille. Kun pommituksessa ilmeisesti on osa käsikirjoituksia hukkaantunut, lähettänevät arv. kirjeenvaihtajamme niiden tilalle uusia.

Kirjeenvaihto pyydetään osoittamaan toistaiseksi: Toimittaja Rurik Pitkänen, Hausjärvi, Kurkela.

Kirjatut kirjeet ja muut rahalähetykset liitolle ja sen julkaisuille lähetetään edelleenkin os. Helsinki, Aleksanterinkatu 12 (Surdus).

TAMMIK. 5 p. kuoli lääninsairaalassa lyhyen taudin sairastettuaan Turun kuuromykkäinkoulun oppilas *Lauri Kalevi Salonen.* Lauri oli kuollessaan 13 vuotias, mutta ikäisekseen harvinaisen mietiskelevä. Oppilaana hyvä ja tunnollinen sekä erittäin avulias. Lähimpien omaisten kanssa kaipaavat Lauria opettajat ja koulutoverit.

JUNAN ALLE jäi Härmän aseman lähellä olevalla ylikäytävällä k. m. siirtolainen *Natjana Pajari,* kotoisin Suojärveltä. Hän oli yli 60-vuotias, ja kuoli sairaalaan vietäessä.

IISALMEN SEUDUN KUUROJENYHDISTYS pitä kirkkopäivät 1. ja 2. pääsiäispäivinä, alkaen klo 10 1:nä pääsiäispäivänä Keskuskansakoululla. Niiden yhteydessä pidetään esitelmäpäivät. Hyvää keittoa tarjoillaan osanottajille. Leipä ja sokerit mukaan. Tervetuloa!

PORIN KUUROMYKKÄIN YHDISTYS järjestää pääsiäispäivinä huhtik. 9—10 p:nä *hengelliset juhlat* yhd. talossa.

VIIPURIN KUUROMYKKÄIN YHDISTYKSEN palmuretki 2 p:nä huhtik. Lipposelle, neiti Taimi Kesäläisen kotiin. Perillä ohjelmaa. Eväät ja sokerit mukaan. Uuraan juna lähtee Viipurin asemalta klo 11,10.

Ilmavaaran sattuessa retki peruutetaan.

JÄÄPRINSESSAKSI valittiin Seinäjoen luistinradan avajaisissa pikku neiti Tellervo Härmä, rouva Alli Härmän tytär.

RIIHIMÄEN KUUROJENYHDISTYKSEN esitelmäpäivät ja 30-vuotisjuhlat pidettiin Riihimäen Pohjoisella kansakoululla 4—5 p:nä jouluk. Juhlaan oli saapunut runsaasti osanottajia, n. 170 henkeä.

Juhla aloitettiin lauantaina 4 p:nä klo 19 tervehdyspuheella, tervehdyssanat lausui rva H. Kuusela.

Seurasi kuorolaulua, »Oi Herra siunaa Suomen kansa», jonka esittivät osa yhdistyksen jäsenistä. Yhdistyksen historiikin selosti puheenjohtaja, rva Kuusela. Tämän jälkeen seurasi kahvitauko ja onnittelut juhlivalle yhdistykselle. Herra Karilas kertoi muistelmia Riihimäen yhdistyksen alkutaipaleelta, sekä muistelmia rovasti Nybergin elämästä ja hänen kauniista elämäntyöstään. Yleisö kunnioitti hänen muistoaan nousten hetkeksi seisomaan. Tämän jälkeen nti Laina Vainola kertoi myöskin muistelmia rovasti Nybergistä. Yhdistyksen kunniajäsen hra L. Vainola, kertoi sitten yhdistyksen alkuvaiheista. Rouva Kuusela piti puheen säästäväisyydestä, joka on hyvin tärkeä asia. Neiti Sylva Tikkanen esitti kertomuksen säästäväisyydestä ja tuhlaavaisesta naisesta. Rouva Kuusela esitti oikein hyvin Sillanpään »Marssilaulun». Pienen tauon jälkeen seurasi kuvaelma »Suomen tulevaisuus».

Herra Pitkänen oli tuonut mukanaan elokuvakoneen, jonka avulla tutustuttiin savukkeen valmistukseen Suomen suurimmassa savuketehtaassa, puuvillateollisuuteen Forssassa, Tampereella ja Porissa, sekä sotainvaliidiemme paluutiehen elämään ja työhön.

Niin päättyi ensimmäinen juhlapäivä ja riennettiin yöpuulle.

Seuraavana päivänä aloitettiin juhla klo 12. Ensiksi piti rva Kuusela kauniin itsenäisyyspäiväpuheen. Seuraava ohjelmanumero oli hra Pitkäsen esitelmä Euroopan maista ja kansoista. Herra Karilas esitelmöi sitten aiheesta Kuurojen mailmasta ennen ja nyt. Tämän jälkeen rva Kuusela esitti lippulaulun.

Seurasi hra Pitkäsen esitelmä pastori Elias Simojoen elämästä. Pienen väliajan jälkeen, jolloin yleisö käytti ravintolaa hyväkseen, esitelmöi hra Karilas suomalaisesta vapaustaistelijasta M. A. Myhrbergistä.

Oli sitten vapaita puheita ja lopuksi kuoro esitti »Maamme». Ennen pikkujoulujuhlan alkamista toimitettiin rautatiealennustodistusten kirjoittaminen ja leimaus. Kyllä riitti jonoa loppumattomiin, mutta jonothan on niin yleisiä nykyään joka paikassa. Sihteerillä oli työtä tarpeeksi, aivan oli hiki päässä.

Klo 19 aloitettiin pikkujoulujuhla samassa paikassa. Vapaan ohjelman lisäksi tuli joulupukkikin tuoden ison korillisen lahjoja ja toisen korillisen huvipostia, joista jokainen sai osansa. Eipä pulaajaksi olisi luullutkaan, niin paljon oli lahjoja. Juhlivasta yleisöstä otettiin kuvakin. Lopuksi oli leikkiäkin.

Hyvin onnistuivat juhlat ja ohjelman suoritus sujui hyvin rva Kuuselan etevällä ja taitavalla ohjauksella, josta hänelle kiitos. Kaikki olivat tyytyväisiä näkemäänsä ja kuulemaansa.

»LAHDEN KUUROT URHEILIJAT» menee eteenpäin peninkulman saappain. Sitä osoittaa taas sekin, että he toimeenpanivat helatorstaina, kesäkuun kolmantena, hauskat pikkujuhlat Järvi-Jussilassa. Tai oikeammin, seuran naisjäsenet sen toimeenpanivat, yksiomaan naisvoimin tällä kertaa. Hekin halusivat puolestaan kartuttaa seuransa varoja, sillä niitähän tarvittiin taas erinäisiin kuluihin. Olihan tulossa kesän mittaan kaikenlaisia urheilullisia juhlia, uintikilpailuja y. m. Muistetaan kai vielä, että laskiaisena, maalisk. 7 p:nä oli samaisessa Järvi-Jussilassa myös saman seuran miespuolisten jäsenten toimeenpanemat hauskat ja onnistuneet juhlat. Nyt siis halusivat naiset vuorostaan kantaa kortensa kekoon ja tehdä parhaansa asian hyväksi. Kutsuivat meidätkin — naapureita — katsomaan ja ottamaan osaa. Pitäähän nähdä naistenkin ponnistukset ja sen tulokset, että paljonkohan saadaan aikaan pelkin naisvoimin.

Helatorstaina varhaisilla aamutunneilla lähti meitä matkaan viisihenkinen joukko kohti Herralaa taas. Lappilasta ilmestyi joukon täydennykseksi yhdistyksemme iloisin heppu, verraton ilonpitäjä ja »naurupillerien pyörittäjä» paremman puoliskonsa kanssa, pikkuinen Kirstikin mukanaan. Ja mihin kaikkeen hänen ehtymätön huumorintajunsa kerkisikään! Odottamatta oltiin jo Juholassakin, josta alettiin matka apostolin kulkuneuvoilla Järvi-

Jussilaa kohti. Luonto ympärillämme oli nyt ihanimmillaan ja matka kävi keveästi Arvon iloisessa ja vaivattomassa leikinlaskussa. Väliin katselimme nautinnolla kaikkialla leviävää luonnon kauneutta. Miten onkaan maamme kaunis näin heräämiskautenaan. Kaikki kukoistaa ja loistaa hennoissa väreissä, maa ja metsä pursuu heräävän luonnon keväisiä tuoksuja. Pihkaa, lämmintä multaa, koivun lehtiä, kukkia — kaikki tuoksui. Eikä tuulen hievahdustakaan tuntunut. Oli oikea rauhallinen, pyhäinen aamu ulkona maa-emon helmassa. Metsän läpi kulkeva tie lumosi meidät kuin satukirjassa. Mutta sielläpä hyökkäsikin kimppuumme Herralan kaikki hyttyset. Siihen loppui koko ihanuus. Niitä oli tuhansittain — kuin heinäsirkkoja Egyptissä. Niitä aivankuin sätoi päällemme, emmekä olleet vielä missään nähneet niitä niin kamalan paljon. Mutta ilmahan oli tyyni, ei tuulen hievahdusta, siksi varmaan oli noin tuhansittain pisteleviä hyttysiä jokaisen niskassa. Ne seurasivat meitä itsepintaisesti koko matkan verenhimoisina ja jättivät ihoomme punaisia syyhyäviä myhkyröitä. Iloisella Arvolla riitti leikinlaskua tästäkin ja kaiken kiusan keskellä naurettiin oikein sydämellisesti! Toiset alkoivat jakaa hyviä neuvoja ja keinoja hyttysiä vastaan. Ilmari ehdotti pikiöljyä — »tehokkain keino», sanoi hän. Sitä kun sivelee ihoon, niin jopa kaikkoavat kiusankappaleet! Ne pelkäävät sen voimakasta tuoksua! — »No, onko sinulla?» — Ei ollut Ilmarilla pikiöljyä. Tulee vielä ehdottamaan ja tarjoomaan olematonta apukeinoa! Eikä me olisi sitä huolittukaan, johan olisivat kaikki ihmiset pelänneet meistä lähtevää väkevää tuoksua. — Mutta, Tauno, sinä, pistähän tupakaksi, sen pelkkä savu jo karkoittaa tunkeilijat tehokkaammin ja siistimmin kuin Ilmarin pikiöljy! Tauno vain hymyili komeasta korkeudestaan eikä välittänyt pistelevistä lentäjistä hivenen vertaa. Hän väitti, ettei Petsamossa ollut yhtä ainoata itikkaa. (Hän oli äsken tullut lomalle Petsamon kaivoksilta ja tiesi kertoilla kiintoisia asioita sieltä.) Mutta ettei ollut muka hyttysiä siellä, se oli epäilyttävää, sillä tiedetäänhän ne Petsamon kuuluisat hyttyset aina Afrikassa asti. — Ei niitä ollutkaan yhtään vielä sillä hetkellä, kun Tauno lomalle läksi, luntakin oli kosolti. Mutta annahan Tauno, kun kohta sinne lomaltasi palaat, niin kyllä on jo leegio Petsamon itikoita vastassasi!

Jo näkyi kaunis, tummansininen, peilityynenä päilyvä järvenpinta varhaisessa kesäaamun auringonpaisteessa. Kuinka kaunis se oli. Pää kääntyi väkisinkin sinne päin ja jalat kompastelivat kiviin. Sylva sanoi, että tuolla kalliolla on ihanaa istua kesällä. Jaa — menisitköhän nyt sinne istumaan?

Jo näkyi Järvi-Jussilakin, juhlapaikka, kodikkaana ja kutsuvana sinisen järven rannalla. Ja siellä talossa olivat toiset. Heitä oli jo paljon saapuneina, lahtelaisia ja monia muita. Pian olimme mekin perillä. Tällä kertaa oli näky ja vastaanotto toinen — miehet, jotka edellisellä kerralla hiki hatussa touhusivat, istuivat nyt pitkin seiniä tarkkaillen, uteliaina uusia tulokkaita. Naiset sen sijaan häärivät niin, että korot kopisivat. Heillä näkyi olevan paljon puuhaa ja kiire kantapäillä. Olivat korvikkeen keittopuuhassa ja toiset ruuan valmistuksessa. Panimmekin sen mielihyvin merkille ja totesimme, ettei siellä tarvinnut olla koko päivää tyhjin vatsoin.

Käytiinkin heti käsiksi virvokkeisiin, joita pöydällä oli houkuttelevina ja tehtiin korvikekuppi kädessä tuttavuutta outojen kanssa. Hetkessä oltiinkin »vanhat tutut» kaikkien kanssa — niinhän se aina käy kuurojen kesken.

Tultiin lopulta sitten juhlan tärkeimpäänkin kohtaan, ohjelmaan. L. K. U.-seuran puheenjohtaja, U. Nurminen pöydän takaa lausui kaikki asiaankuuluvasti tervetulleiksi ja sanoi olevansa vilpittömästi iloinen kun meitä oli niin paljon taas, ja totesi seuran saavan sitä aina hyödyllistä ja tarpeellista varanlisäystä tulevaa uintikilpailua varten Lahdessa heinäkuussa ja muitakin tähdellisiä tarpeita varten. Kaisu rouva sitten puhui valistavasti helatorstain merkityksestä, jonka varmaan jo monikin oli unohtanut kouluaikaisista läksyistään. Hyvä on näitäkin tietoja aina sopivasti kokouksissa esittää, etteivät saadut opit elämän kivisellä ja kuoppaisella tiellä kokonaan sammaloidu. Vaikka onkin ikivanhaa, on se aina uutta. Hyviä puheita tuli muitakin. Kaisu rouva taas esitelmöi terveydenhoidosta ja sitten vielä kahvistakin — oikeasta ihanasta kahvista — ah! Luulimme tuntevamme sen suloisen tuoksun ilmassa! Sitten osoitti meidän Arvo taas, miten ehtymätön hänellä tosiaan on huumorivarasto. Ei ollut monikaan selvillä, mille kannalle asettua — puhuikohan tuo leikkiä vai muuta! Leikkiähän se kaikki oli ja sitä tuli kuin turkin hihasta. Väliajoilla joku tarjoili arvausta — oli listalla arvottavana, mitä eräs laatikko sisälsi ja kuinka paljon. Oikein arvaaja saa koko sisällön omakseen. Ja kun lopulta aika tuli, todettiin laatikon sisältävän kauniita kananmunia, jotta vesi kielelle herahti, ja niitä oli kymmenen kappaletta. Onnellinen oikein arvaaja oli meidän, sihteerimme Saara. Se oli kovasti hauskaa Saaralle ja muillekin. Seuratkoon vain onni aina kantapäilläsi, Saara!

Ohjelmassa muun hyvän lisäksi esitettiin kolme näytöskappalettakin — kaikki piristäviä huvinäytelmän pätkiä. Riittikin iloa koko päiväksi. Lahden K. U:seuran naiset olivatkin panneet parhaansa ja mobilisoineet kaikki voimansa juhlan onnistumiseksi ja hyvää siitä vain on sanottava. Naisten järjestämä juhla oli onnistunut erinomaisesti, yli odotustenkin. Ravintolapuolestakin olivat pitäneet hyvää huolta. Suuren padallisen he olivat keittäneet puhtautta loistavia perunoita, joita tarjottiin savustetun kalan, punajuuriviipaleitten ja hyvän kastikkeen kera. Ruokahalu näkyi kaikilla olevan hyvässä kunnossa ja ruokien menekki

sen mukainen. Jälkiruokaakin oli varattu, ken vielä jaksoi syödä. Ei ole Lahden naisilla eikä miehilläkään peukalo keskellä kämmentä juhliensa järjestämisessä. Joka suhteessa onnistunut oli tämä naisten juhla ja vielä kotimatkallakin saatteli meitä häipyvä juhlatunnelma. *H. K la.*

KERAVAN KUUROJEN KERHON vuosikokous pidettiin tammikuun 19 p:nä -44. Saapuvilla oli 13 jäsentä. Kokouksen puheenjohtajana toimi R. Pitkänen Helsingistä ja sihteerinä V. Peltonen, pöytäkirjantarkastajina F. Mattila ja V. Vickholm.

Vuosikokous katsottiin lailliseksi. V. Peltonen esitti vuodelta 1943 vuosikertomuksen ja O. Heino tilit. Molemmat hyväksyttiin ja tilivelvollisille myönnettiin tili- ja vastuuvapaus.

Kerhon puheenjohtajaksi vuodeksi 1944 valittiin Mandi Salomaa ja varapuheenjohtajaksi Matti Skytt. Kerhon sihteeriksi valittiin Veikko Peltonen ja rahastonhoitajaksi Riitta Peltonen. Tilintarkastajiksi valittiin R. Pitkänen Helsingistä ja Lindström, varalle V. Vickholm ja jäsenmaksunkantajaksi V. Vickholm sekä emänniksi rva Hilja Poikela ja nti Edith Collin.

MIKKELIN KUUROJEN YHDISTYKSEN vuosikokous pidettiin Johannes Leppäsen luona Brahenkatu 15, 23 p:nä tammikuuta 1944. Saapuvilla oli 16 jäsentä, ja liiton asiamies Rurik Pitkänen. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin R. Pitkänen ja sihteeriksi neiti Toini Kobas sekä pöytäkirjan tarkastajaksi nti Kerttu Väänänen ja Mikko Häyrinen. Vuosi- ja tilikertomukset luettiin ja hyväksyttiin ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Kuluvan vuoden puheenjohtajaksi valittiin nti Toini Kobas. Johtokuntaan tuli valituksi avoimella äänestyksellä rva Hilda Leppänen, nti Kerttu Väänänen, herrat Mikko Häyrinen ja Raimo Kiili; varajäseniksi nti Kaarina Kontinen ja hra Pauli Leikas. Tilintarkastajiksi valittiin edelleen yksimielisesti rva Fredrika Puolakka ja liiton asiamies Rurik Pitkänen, varalle nti Sirkka Moilanen. Jäsenmaksut päätettiin pysyttää ennallaan 15 mk. Mikkelin kuurojen yhdistyksen edustajaksi Suomen Kuuromykkäin liiton vuosikokoukseen valittiin yksimielisesti nti Toini Kobas, varalle Mikko Häyrinen. Kuuromykkäin lehden kirjeenvaihtajaksi nti Toini Kobas. Pääemännäksi valittiin rva Hilda Leppänen, apulaisiksi Veera Kiili, Kaarina Kontinen, Hilda Nevalainen ja Anna Vidgrén. Päätettiin perustaa Säästäjän kerho, jonka rahastonhoitajaksi tuli Toini Kobas.

Heti vuosikokouksen jälkeen kokoontunut johtokunta valitsi varapuheenjohtajaksi Mikko Häyrisen, sihteeriksi Raimo Kiilin, rahastonhoitajaksi Toini Kobaksen, jäsenmaksukantajaksi Hilda Leppäsen.

Kun vuosikokous oli päättynyt oli Liiton asiamiehen toimesta elokuvaesitys. *Raimo Kiili.*

ALAVUDEN KUUROMYKKÄIN YHDISTYKSEN vuosikokous pidettiin tammikuun 16 p:nä Naaralassa. Tilaisuuteen oli saapunut 16 jäsentä. Kokouksen puheenjohtajaksi valittiin Matti Savisaari ja sihteeriksi Elma Maunu.

Luettiin edellisen vuoden vuosikertomus, joka hyväksyttiin sellaisenaan, samoin tilikertomus, ja myönnettiin vastuuvapaus asianomaisille.

Valittiin puheenjohtajaksi 1944 Elma Maunu.

Johtokuntaan tuli valituksi Matti Savisaari, E. Viitala, Sulo Hallinen ja Aino Ala-Kilponen, varalle Uuno Pönkälä. Tilintarkastajiksi valittiin Impi Laikola ja Ensio Viitala. Emmännöitsijäksi valittiin Elma Maunu, varalle Aino Ala-Kilponen. Edustajaksi Suomen k. m. liiton vuosikokoukseen valittiin Evert Viitala, varalle Elma Maunu.

Johtokunta valitsi heti vuosikokouksen jälkeen varapuheenjohtajaksi Matti Savisaaren, sihteeriksi Evert Viitalan, rahastonhoitajaksi Aino Ala-Kilposen ja jäsenmaksun kantajaksi Matti Savisaaren. Jäsenmaksu pysyy entisellään, 10 mk. Huhtikuun 2 p:nä pidetään seuraava kokous Naaralan talossa. Tervetuloa! *E. M.*

VIIPURIN KUUROMYKKÄIN YHDISTYKSEN vuosikokous pidettiin 23. 1. 1944 Kirkkoseurakunnan talolla.

Syystä tai toisesta, jäseniä oli saapunut ainoastaan 30. Edellisen vuoden puheenjohtaja Otto Heiskasen avattua kokouksen valituilla sanoilla ja todettua kokous lailliseksi sekä päätösvaltaiseksi, valittiin vuosikokouksen puheenjohtajaksi Elina Heiskanen ja sihteeriksi Taimi Kesäläinen. Vuosikokouksen pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Hilkka Laapio ja Viljo Ruottu.

Vuosi- ja tilikertomukset esitettiin, kuultiin tilintarkastajien lausunto, hyväksyttiin ja myönnettiin johtokunnalle sekä rahastonhoitajalle tili- ja vastuuvapaus.

Kuluvan vuoden puheenjohtajaksi valittiin uudelleen hra Otto Heiskanen, samoin sihteeriksi uudelleen nti Taimi Kesäläinen, varapuheenjohtajaksi valittiin Taimi Kesäläinen.

Johtokuntaan tulivat seuraavat henkilöt: Elina Heiskanen, Taimi Kesäläinen, Sandra Auvinen, Matti Seppänen, Väinö Mälkki, Uuno Tanskanen, varalle Toivo Kaukiainen ja Maire Vanhanen.

Rahastonhoitajaksi valittiin hra Väinö Mälkki ja tilintarkastajiksi hra Tauno Kaplas ja Juho Pykäläinen, varalle rva Tuulikki Tanskanen.

Jäsenmaksu kuluvana vuotena on 20 mk ynnä liiton vero. Jäsenmaksun kantajana toimii Elina Heiskanen.

Edustajaksi Suomen Kuuromykkäin Liiton vuosikokoukseen valittiin hra Otto Heiskanen ja varalle Tauno Kaplas.

Muun muassa keskusteltiin kokouksessa eri toimihenkilöiden palkkioiden koroittamisesta sekä Viipurin Kuuromykkäin Yhdistyksen v. 1921 painetuista säännöistä ja päätettiin näistä muuttaa muutamia pykäliä nykyaikaisemmaksi. *Sihteeri.*

TAMPEREEN KUUROMYKKÄIN YHDISTYKSEN NUORTEN KERHON vuosikokous pidettiin tammik. 30 p:nä. Vuosikokousta johti Veikko Jalonen ja sihteerinä toimi Eero Helminen. Hyväksyttiin vuosi- ja tilikertomukset ja johtokunnalle myönnettiin tili- ja vastuuvapaus. Valittiin v. 1944 puheenjohtajaksi Veikko Jalonen. Johtokuntaan tulivat Martta Katainen, Elli Kumpulainen, Helka Tuomenheimo sekä Kalevi Lepojärvi, Toivo Aittomäki ja Eero Helminen sekä varalle Hilja Kumpulainen ja Väinö Rapatti. Tilintarkastajiksi valittiin Anni Niemi ja Armas Vuorenmaa, varalle Matti Katainen.

Johtokunnan keskuudessa valittiin varapuheenjohtajaksi Martta Katainen, sihteeriksi E. Helminen, rahastonhoitajaksi ja jäsenkirjuriksi Kalevi Lepojärvi.

SYDÄMELLINEN KIITOKSENI kaikille ystäville, jotka muistivat minua monin eri tavoin, täyttäessäni 50 vuotta. *Mikko Paksujalka.*

SYDÄMMELLISET KIITOKSEMME Riihimäen Kuurojen yhdistykselle ja kaikille Riihimäen ja Lahden kuuroille, jotka muistivat meitä sairautemme aikana. *Saara ja Arvo Leimu.*

KIITÄN SYDÄMELLISESTI Tampereen Km. yhdist. Naisten kerhoa, Kuuromykkäinyhdistystä ja Kuuromykkä-Urheilijoita sekä sukulaisia ja ystäviä läheltä ja kaukaa, niistä onnitteluista, lahjoista, korteista ja kirjeistä, joita sain täyttäessäni 50 vuotta. *Tekla Heikkilä.*

KIITOS.

Parhain kiitokseni kaikille, jotka muistivat minua 60-vuotispäivänäni.

Helsingissä 8. III. 1944. ***Antti Jokelainen.***

Palvelukseen halutaan

Ammattitaitoinen **penkkipuuseppä** (kuuro) saa paikan meillä. Hakemukset palkkavaatimuksineen lähetettävä osoitteella:

Työnjoht. *Hannes Tuomaala.*
Haapajärvi O.l.

KIHLOISSA

VARMA PIETILÄ Lappi T. I. — **ANTO MÄKILÄ** Eurajoki.

VIHITTY

Sylva Aurora Tikkanen Viipuri — **Ilmari Rautanen** Terijoki

Oy. Surdus Ab:s

ordinarie bolagsstämma hålles i Helsingfors Dövsstumförenings lokal den 2 april kl. 11. Under behandling de ärenden som omnämnas i § 7 i stadgarna. Fullmakterna granskas en halv timme före mötets början.

Finlands dövstumförbunds års- och representantmöte försiggår den 30 april 1944 i Tammerfors, närmare senare.

ÄRADE LÄSARE AV TIDSKRIFT FÖR DÖVSTUMMA!

På grund av oöverstigliga hinder har Tidskrift för Dövstumma inte kunnat komma ut. När det finska numret låg så gott som färdigt inträffade det ödesdigra bombardemanget, med den påföljd att tryckeriets maskiner råkade ur funktion. Vi sänder nu ut det finska numret som ett livstecken från förbundet och hoppas samtidigt att alla svenska läsare med tålamod skall avvakta den dag i en nära framtid då tidskriften åter kan utgivas som förut.

Redaktionen.

OY SURDUS AB:n

varsinainen yhtiökokous

pidetään Helsingin Kuuromykkäin Yhdistyksen huoneistossa, Liisankatu 27, A 8, huhtikuun 2 p:nä 1944 (Palmusunnuntaina) klo 11. Esillä yhtiöjärjestyksen 7 §:ssä mainitut asiat.

Valtakirjat ovat tuotava tarkastettaviksi kokouspaikkaan puolta tuntia ennen kokouksen alkamista.

Johtokunta.

Rakkaamme, veljemme, enomme ja suur-enomme, kirvesmies

JUHO REINIKAINEN

Synt. 14. 2. 1884 Tuusniemellä, kuoli Ensossa 7. 10. 1943, häntä jäi muistamaan sisaret perh., veli perh., sisarien lapset ja lapsien lapset.

Muistoasi siunaten

sisar Fredrika.

Helsinki 1944, Kirjapaino Oy. Surdus